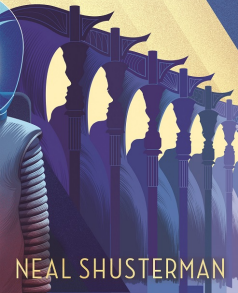

Povedky zo sveta série ŽATVA SMRTI

KOSENIE

NEAL SHUSTERMAN

KOSENIE

Neal Shusterman je autor týchto kníh:

Séria *Žatva smrti*

KOSEC

NIMBUS

POSOL

KOSENIE

(Poviedky k sérii *Žatva smrti*)

HRA SO SVETMI

KOSENIE

Poviedky k sérii ŽATVA SMRTI

NEAL SHUSTERMAN

slovar

*Môjmu priateľovi a vydavateľovi
Justinovi Chandovi,
ktorý od začiatku veril vo mňa
i v túto sériu.
– N. S.*

Text © 2022 by Neal Shusterman

Jacket illustration © 2022 by Kevin Tong

Jacket design by Chloë Foglia © 2022 by Simon & Schuster, Inc.

Published by arrangement with Simon & Schuster Books For Young Readers,

An imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division

Translation © Katarína Figová 2023

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2023

ISBN 978-80-556-6102-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Neal Shusterman – Gleanings: Stories from the Arc of a Scythe,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Simon & Schuster Books For Young Readers,

An imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division, roku 2022,

preložila Katarína Figová.

Zodpovedná redaktorka Silvia Barčák

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2023.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Obsah

Prvý úder	7
Impozantná.	11
Nikdy sa nezahrávaj so zvieratami.	31
Smrť mnohých farieb.	79
Podivínska ulica	97
Marťanská minúta	123
Smrteľné plátno.	191
Cirovia	233
Anastáziin tieň	245
Vytrvalosť spomienky	281
Romantika a smrť	317
Spať, azda snívať.	345
Tmavý záves sa odhrnie	377

Prvý úder

Sebaisto pretínaš vzduch
svojím prvým úderom,
oháňaš sa sekerou
ako majster koseckého umenia.

Tých, čo stoja pred tebou, napĺňa bázeň.
Netušia, aký bude tvoj ďalší krok.
Kráčaš vyrovnané a s pokojom hráš svoju rolu,
nelútostný tanec uprostred davu,
spaľujúca hviezda hviezd,
tvoje rúcho splýva až k zemi
v záplave zlata.

Ale nie je to pravda.

Tí, na ktorých ti teraz záleží,
si ťa nevážia.
Si len malou slnečnou škvrnou
v očiach tých, čo sú ako ty.
Len bezvýznamný fliačik.
A keď zasadiš svoj prvý úder,
smejú sa ti.

NEAL SHUSTERMAN

Snažíš sa povzniesť nad ich výsmech,
túžiš, aby si ťa všimli.

Hľadáš priazeň starých,
čo nikdy nezostarnú.

Túžiš získať rešpekt mladých,
ktorí zabili vlastnú mladosť.

Snažíš sa ospravedlniť aroganciu
a pýchu na to,
že ťa zvolili spomedzi mnohých.

Ale ani to nie je pravda.

Potrva roky, kým spoznáš pravdu:

Že tí, ktorých si ctíš, sú len sluhami –
slúžime tým, ktorým prinášame smrť.

Vďaka *ich* rozhodnutiu sme sa *my*
mohli pred rokmi rozhodnúť.

Tí úžasom strpnutí, vydesení diváci
majú v rukách skutočnú moc,
ako bábkari potahujúci za povrazy tvojich činov.

Stojíme pred nimi v dokonalom rade,
najlepší z najlepších,
so zbraňami v rukách,
každý jeden z nás je rovnaký ako ten posledný.

Všetci sme jedným
a jedno je v nás a

my
zabíjame.

Naša mantra, naše prikázanie,
naša povinnosť pripomínať nesmrteľným smrteľnosť.
Učiť ich,
že večný odpočinok je možno vzdialený,
no nie stratený.

Kto sme?
Sme kosci.
A zbrane, ktorými sa oháňame,
vôbec nie sú našimi priateľmi.
Ničivá sila guľky, čepele a tupej sily
nám každý jeden deň trhá srdce,
kúsok po kúsku,
a zanechá v nás rany, ktoré sa nikdy nezahoja.
Pripútava nás k ľudu,
no zároveň nám bráni byť s ním jedno.
A s každým ďalším kosením
sa znova rúcame a krvácame,
no naše odhodlanie sa neotrasie.

Pretože sme kosci.
Ten fakt nikdy nič nezmení.
A keď nastane tvoj čas krváčať,
zistíš to
a spoznáš pravdu.

— Joelle Shustermanová

Impozantná

„Chce to len čas, Susan,“ upokojoval ju Michael. „Dievča, ktorým si kedysi bola, čoskoro upadne do zabudnutia a ty sa celkom zžiješ so svojou novou identitou.“

Michaelovi sa to ľahko hovorilo, on bol koscom už päť rokov. Ktovie, ako dlho trvalo jemu, kým sa „zžil“ so svojou identitou. Bol skrz-naskrz Faradayom, takže si ho ani nedokázala predstaviť ako niekoho iného.

Som Marie. Nie Susan. Neustále si to musela opakovať, pretože nestačilo vystupovať ako kosec Marie Curieová, musela tak samu seba začať aj vnímať. *Precítiť* tú skutočnosť. Byť verejne známou osobou je jedna vec, ale vpliesť tú osobu aj do svojho myslenia je niečo iné. Pripadalo jej to ako premýšľať v inom jazyku.

„Časom to prestane byť rola, ktorú hráš, a stane sa to tvojou súčasťou,“ uisťoval ju Faraday. „A mám tušenie, že keď sa tak stane, budeš impozantná!“

No zatiaľ sa tak vôbec necítila. Jej prvé mesiace kosenia ubehli nezaujímavo. Prakticky. Čisto funkčne. Urobila si svoju prácu, no ešte sa jej nepodarilo nájsť spôsob, ktorý by ju definoval. Premkával ju pocit, že svoje povolanie vykonáva lajdácky a bez cieľa.

V takomto rozpoložení prišla Susan – nie... *Marie* – v Roku plachetníka na Jesenné konkláve. Na svoje prvé, odkedy sa stala plnohodnotným koscom. Naivne si myslela, že prežiť veľkolepé

zhromaždenie koscov bude ľahšie, keď už nebude len obyčajnou učnicou... ale nemohla sa myliť viac.

Väčšina koscov dorazila autami bez šoférov – omnimobilmi, či v prípade tých pompéznejších limuzínami, no Marie prišla na svojom starom Porsche z Veku smrteľnosti, ktoré sama šoférovala. Daroval jej ho syn muža, ktorého skosila. Keď vystúpila, neodovzdala auto do rúk členovi Koseckej gardy, aby ho odviezol, ale otočila sa k zhromaždenému davu.

„Je tu niekto, kto vie šoférovať neautonómne auto mimo siete s manuálnou prevodovkou?“

Zdvihlo sa len zopár rúk. Vybrala si mladého muža zhruba vo svojom veku. Mohol mať tak devätnásť. Keď si uvedomil, že si zvolila jeho, vystúpil dopredu, nedočkavý ako malé šteňa.

„Opatrne, je silné,“ varovala ho.

„Áno, Vaša ctihodnosť. Ďakujem, Vaša ctihodnosť. Budem opatrný, Vaša ctihodnosť.“

Podala mu kľúče a potom k nemu vystrela aj druhú ruku. Kľakol si, aby pobozkal jej prsteň, a jedno dievčatko v publiku pri tom pohľade zapišťalo od radosti.

„Kľúče nechajte u hociktorého člena Koseckej gardy, nájdu si ku mne cestu,“ dodala.

Mladý muž sa jej poklonil. Naozaj sa poklonil. Napadlo jej, že klaňanie pôvodne vzniklo ako prejav vernosti – kedysi tak človek vlastne ponúkal pánovi svoju hlavu na státie. Niektorí kosci sa v takomto podlizovaní vyžívali, no Marie pripadalo smiešne a trápne. Premýšľala, či niekedy nejaký kosec naozaj zoľal hlavu tomu, kto sa mu poklonil.

„Je výsadou kosca príležitostne zadávať rôzne úlohy náhodným ľuďom,“ vysvetlil jej Michael. „A výsadou kosca je aj odmeniť ich za ich služby.“ Zistila, že to nemusí byť prejavom nadradenosti. Bol

to spôsob, akým udelenie imunity odôvodniť. Michael ju naučil premeniť to, čo by jej mohlo dodávať pocit nadradenosti, na prejav láskavosti.

Mladý muž odišiel s jej autom a Marie sa pripojila k sprievodu, či skôr prehliadke koscov. Pretože presne to sa tu odohrávalo: veľkolepá prehliadka koscov odetých vo farebných rúchach, kráčajúcich po mramorových schodoch budovy Kapitolu Fulcrum City. Výstup po schodoch bol rovnako dôležitý ako záležitosti, ktoré sa odohrávali za múrmi budovy, pretože mal verejnosti pripomínať, aké úchvatné je Spoločenstvo koscov.

Schodisko lemovali po oboch stranách šíky Koseckej gardy, za ktorými sa vždy zhromaždili davy ľudí v nádeji, že sa im podarí zahliadnuť obľúbených koscov. Niektorí kosci sa na publikum snažili zapôsobiť, iní nie. Ale či už sa usmievali a mávali, alebo sa len hrozivo mračili, v oboch prípadoch prispievali k budovaniu vonkajšieho dojmu, ktorý bol pre Spoločenstvo koscov zásadný.

Marie cestou po schodoch kontakt s davom nenadväzovala. Túžila sa len čo najskôr dostať dnu a mať túto časť rýchlo za sebou. A aj keď s ňou po schodoch kráčali ďalší kosci, zrazu sa cítila sama. Na predchádzajúcich konkláve, na ktorých sa zúčastnila ešte ako učnica, ju vždy sprevádzal Faraday. Nečakala, že keď sa tu už ako kosiec objaví bez neho, pocit samoty sa prejaví tak mocne.

Na Jarnom konkláve pred štyrmi mesiacmi podstúpili záverečnú skúšku piati učni. Marie ju ako jediná zložila a vymenovali ju za kosca. Takže sa nemala ako spriatelíť s ostatnými nováčikmi – žiadni tam neboli. Nemohla sa priatelíť ani so sľubnými učňami, pretože by to bolo pod úroveň kosca a nevrhalo by to na ňu dobré svetlo.

Čo sa týkalo ostatných koscov, tí boli príliš zaujatí buď obdivom davu, alebo sami sebou, takže si jej osamelosť nevšimli. Ale-

bo si ju možno všimli a vyžívali sa v nej. Niežby ju ostatní nemali radi, jednoducho sa im nepáčilo, čo predstavovala. Neznášali fakt, že taký mladý kosec ako Faraday ju len pár rokov po vlastnom vymenovaní vzal za učnicu. Ťarchu ich nesúhlasu tak znášala Marie.

Mnohí svoj postoj prejavovali pohrdaním a výsmechom, niektorí kosci sa na ňu úkosom pozerali, zjavne neschvaľovali jasnú fialovú farbu jej rúcha. Taký živý odtieň si vybrala preto, aby urobila napriek svojim tónistickým rodičom, ktorým sa hnusili všetky farby okrem vyblednutých zemitých odtieňov. Teraz to rozhodnutie lutovala, pretože na seba strhávala nežiaducu pozornosť.

Pohrávala sa aj s myšlienkou nafarbiť si vlasy rovnakým odtieňom, no kaderník vystrúhal nesúhlasnú grimasu a tvrdil, že jej krásny vrkoč by príliš splynul s látkou. „Strieborná!“ navrhol. „Och, to by bolo vskutku očarujúce!“

A tak Marie poslúchla jeho radu a na chrbte sa jej teraz hoj-dal dlhý strieborný vrkoč. Myslela si, že nový vzhľad jej pomôže zbaviť sa nálepky Faradayovej chránenkyne a získať si postavenie samostatného kosca, ale zistila, že to má skôr opačný účinok. Zachytila úšklabky a chechtanie, pri ktorom sa jej zapýrili líca a zmocnili sa jej ešte väčšie rozpaky, pretože tým dala najavo, že ju trápí ich názor.

Vo vestibule, kde sa konala tradičná raňajková pastva pre oči a chuťové poháriký, sa jej konečne niekto prihovril. Pristúpil k nej kosec Vonnegut v rúchu z pranej džínsoviny. Táto látka inšpirovaná časmi, ktoré si sotvakto ešte pamätal, vzhľadom pripomínala povrch mesiaca.

„Ale, vari to nie je ‚malá slečna Nezbeda‘,“ oslovil ju kosec Vonnegut s úsmevom. Nikdy s istotou nevedela, či je jeho úsmev falošný alebo úprimný. Čo sa týkalo prezývky, Marie netušila, kto ju vymyslel, ale ujala sa a rozšírila po stredomerickom Spoločen-

stve koscov ešte skôr, ako ju vymenovali za kosca. Malá slečna Nezbeda. Vnímala to ako ďalší prejav bezcitnosti, pretože nebola ani malá, ani nezbedná. Bola vysoká, štíhla, samá ruka, samá noha a správala sa skôr vážne, až príliš vážne, aby vôbec niekedy pomyslela na nezbednosti.

„Bola by som radšej, keby ste ma tak nevolali, kosec Vonnegut.“

Na tvári sa mu roztrhol ten nečitateľný úsmev. „Je to len milá prezývka,“ reagoval a potom rýchlo zmenil tému. „Páči sa mi, čo ste si spravili s vlasmi!“ Opäť si nebola istá, či sa jej posmieva alebo to myslí úprimne. Bude sa musieť naučiť lepšie čítať ľudí. No asi to nebude jednoduché – kosci sa svojou nečitateľnosťou vyznačovali.

Na druhom konci miestnosti zbadala Faradaya. On si ju zatiaľ ne všimol. Alebo to možno len predstieral. Ale prečo by jej na tom malo záležať? Teraz bola kosec, a nie nejaká hlúpa školáčka. Citové záležitosti nemali v jej živote miesto.

„Musíte sa naučiť správať menej okato,“ šepol jej do ucha kosec Vonnegut. „Svoje pobláznenie by ste mohli rovno premieňať na steny.“

„Veď je to jedno. Kosec Faraday ku mne nič necíti.“

Znova ten úsmev. „Keď myslíte...“

Ozval sa gong, ktorý koscov upozornil, že na naplnenie žalúdkov majú ešte pätnásť minút.

„Užite si konkláve,“ zaprial jej Vonnegut a odkráčal preč. „A najedzte sa skôr, ako tí nenásytníci znivočia všetku tú krásu.“

Michael za ňou napokon prišiel ešte vo vestibule pár minút predtým, ako koscov vpustili do hlavnej sály, ale ich rozhovor pôsobil strojene. Obaja si jasne uvedomovali, že ich sledujú, súdia a klebetia o nich.

„Vyzeráš dobre, Marie,“ zložil jej kompliment. „Som si istý, že máš za sebou úspešné prvé mesiace kosectva.“

„Splnila som kvóty.“

„O tom nepochybujem.“ Myslela si, že možno podíde bližšie, aby prehodili pár dôvernejších slov, ale on sa pohol preč. „Rád som ťa videl, Marie.“

Premýšľala, či mohol vycítiť, ako jej stislo srdce.

Dopoludňajšie rituály na konkláve sa mučivo vliekli. Umieračik za zosnulých. Každý kosec vybral desať mien spomedzi tých, ktorých skosil. Desať mien, ktoré mali reprezentovať všetkých ostatných. Marie okrem iných vybrala Taylora Vegu, ktorý jej s posledným dychom ďakoval, že ho neskosila pred očami rodiny, a Toosdaia Rigglu, pretože sa jej páčilo vyslovovať jeho meno.

Napokon program pokročil k diskusii o aktuálnych problémoch. Tentoraz sa chaotická diskusia točila okolo toho, ako naložiť s rebelmi v starom hlavnom meste. Ale v skutočnosti to nebola ani tak diskusia ako skôr príležitosť sťažovať sa.

„Tí utáraní hlupáci vo Washingtone neustále spôsobujú ťažkosti,“ sťažoval sa kosec Douglass.

„Áno, ale to nie je náš problém,“ podotkla Vrchný kosec Ginsburgová. „Staré hlavné mesto sa nachádza vo Východomerike. Tak nech to vyriešia oni.“ Ako Vrchný kosec sa vždy snažila pripomínať stredomerickým koscom, aby sa nepletli do cudzích záležitostí. Ale tentoraz sa mylila. Išlo o viac ako len o východomerický problém.

Marie odmietavý postoj Vrchného kosca hneval a nesúhlasne zavrčala. Nechcela, aby ju niekto počul, ale ktosi vedľa nej – mala pocit, že to bola kosec Streisandová – ju štuchol. „Ak k tomu máte čo povedať, urobte to,“ pobádala ju. „Teraz ste koscom. Je načase naučiť sa hájiť svoje názory.“

„Nikto nechce počuť, čo chcem povedať.“

„Ha! Nikto nechce počuť, čo chce povedať *ktokolvek* z prítomných, no aj tak to dotyčný povie. Tak to tu chodí.“

A tak sa Marie postavila a počkala, kým si ju Vrchný kosec Ginsburgová všimne. Tá chvíľu skúmala Marie pohľadom a až potom prehovorila.

„Chcela by naša najnovšia členka prispieť svojím názorom?“

„Áno, Vaša excelencia,“ odvetila Marie. „Podľa mňa stará prednimbovská vláda predstavuje problém aj pre nás, pretože si nárokuje nadvládu nielen nad Východomerikou, ale tiež Stredomerikou, Západomerikou a Texasom.“

Iný kosec vykrikol bez toho, aby mu dali slovo: „Nároky tých mizerných Washingtončanov sú absolútne nepodložené! Je to obyčajná nepríjemnosť, nič viac.“

„Ale ak rozduchávajú nepokoje, oslabujú všetko, čo zastávame,“ namietala Marie.

„Búria sa proti Nimbovi,“ ozval sa znova ten istý kosec, „tak nech si to s nimi vybaví on.“

„To je hrozne krátkozraké!“ odvážila sa protirečiť Marie. „Nemôžeme poprieť, že Spoločenstvo koscov a Nimbus tvoria dve strany tej istej mince. Ak je ohrozená jedna strana, je ohrozená aj tá druhá!“

Jej slová vyvolali v zhromaždení tlmené šomranie. Nebola si istá, či je to dobré alebo zlé znamenie.

„Pokojne tých starosvetských politikov nechajme šíriť zlobu,“ zakričal ktosi iný. „Ak to dovoľí Nimbus, tak by sme mali aj my.“

„Nimbus je zaviazaný rešpektovať ich slobodu a práva vrátane práva na nepokoje,“ oponovala Marie. „Ale *my* takú povinnosť nemáme. To znamená, že s tým v skutočnosti niečo *môžeme* urobiť.“

Vrchný kosec Ginsburgová si prekrížila ruky na hrudi. „Takže čo ctihodný kosec Curieová navrhuje?“

Všetky oči sa otočili k nej. Marie zrazu ako nelútostná vlna zaplavili rozpaky.

„My... urobíme to, čo Nimbus nemôže. Vyriešime problém...“

Nastalo ticho. Potom ktosi z druhého konca miestnosti zvučným hlasom zakričal: „Že by chcela byť ‚malá slečna Nezbeda‘ napokon predsa len nezbedná?“

V dave sa zdvihol hlasný smiech a ozýval sa celou sálou. Marie sa ho snažila s dôstojnosťou pretrpieť, ale cítila, ako ju opúšťa odvaha.

Keď smiech utíchol, Vrchný kosec Ginsburgová, stále sa chichúňajúc, prehovorila k Marie tým najpovýšeneckejším hlasom: „Náš drahý nováčik, stabilita Spoločenstva koscov pochádza z konzistentnosti a rozvážnosti. Bolo by od vás múdre, kosec Curieová, keby ste boli menej... radikálna.“

„Presne tak!“ podporil jej postoj ktorýsi kosec.

A tým to haslo. Vrchný kosec Ginsburgová sa začala venovať ďalšiemu bodu programu a debata sa zvrtila na to, či by koscom mali oficiálne zakázať prijímať rovnaké priezvisko, aké už nosí iný žijúci kosec, pretože rozlišovať medzi terajšími koscami Armstrongom, Armstrongom a Armstrongom spôsobovalo značné problémy.

Marie cez zaťaté zuby vydýchla. „No, to bolo pekne zbytočné.“

„Súhlasím,“ ozvala sa kosec Streisandová, „ale aj zábavné.“

To Marie rozčúlilo ešte viac. „Nie som tu na to, aby som niekoho zabávala.“

Kosec Streisandová na ňu odsudzujúco zazrela. „Úprimne, dieťa, ak nezvládáte menšiu konfrontáciu, byť koscom nie je nič pre vás.“

Po jej slovách si Marie radšej zahryzla do jazyka. Pozrela sa na Faradaya sediaceho na druhom konci sály. Nevenoval jej ani

letný pohľad. Zahanbil ho jej výstup? Potešilo ho, že vyjadrila svoj názor? Nedalo sa to určiť. Rozhodne nepohol ani prstom, aby ju podporil, ale bolo to až také prekvapivé? Hoci to Marie nerada priznávala, Michael robil dobre, keď si od nej držal odstup – nielen pre reči a klebety, ale aj preto, že si potrebovala vybudovať pozíciu bez neho. Ale ako mohla v tejto spoločnosti vykonať niečo, čím by si vyslúžila čosi iné ako len úškrny, chechtanie a prekřížené ruky na hrudi?

„Kosci sú rázni a akční ľudia,“ poučoval ju Faraday počas učňovstva a s nezbedným úsmevom dodal: „A nielen preto, že z nás robia akčné figúrky.“

Mal pravdu. Kosec musí konať rozhodne a bez váhania aj vtedy, keď je to náročné. Ak sa má Marie predviesť, musí svojimi rozhodnutiami vyraziť Spoločenstvu koscov dych, aby sa už nemohli smiať.

Marie žila sama. Väčšina koscov žila sama, hoci ich k tomu nezaväzovalo žiadne prikázanie. „*Nebudeš mať manžela, manželku ani potomkov*“ neznamenal, že by nemohli mať milenca alebo spoločníka. Ale Marie už prišla na to, čo väčšina koscov dávno vedela: ten, kto by sa rozhodol žiť s koscom, nie je ideálny spoločník na život.

Niektorí mladí kosci sa vrátili do rodičovského domu, ale nikdy tam nevydržali dlho. Marie by sa nemohla vrátiť k rodičom, ani keby nepatrili k tej absurdnej tónovej sekte. Nedokázala si predstaviť, že by sa po kosení vrátila domov a pozrela sa im do očí. Áno, kosenie bolo nevyhnutnou, takmer posvätnou službou ľudstvu, ale smrť bola smrť a krv bola krv.

Marie si vybrala veľký dom uprostred lesa, s vysokými stropmi a obrovskými oknami s výhľadom na hory a kloktajúci potok. Zistila, že zvuk tečúcej vody ju upokojuje. Očisťuje. Počula, že

kdesi existuje slávny dom, cez ktorý skutočne preteká rieka. V budúcnosti by to pre ňu mohlo byť zaujímavé, ale nateraz jej stačil aj tento rustikálny príbytok. Kúpila ho z prostriedkov Spoločenstva koscov, neprivlastnila si ho len tak, ako to robili niektorí kosci. Bývala v ňom už štyri mesiace, no nedalo sa povedať, že by si ho zariadila. Ďalší dôkaz toho, že sa so svojím novým životom ešte nezžila.

Deň po tom, ako sa vrátila z konkláve, sa vybrala na prechádzku do lesa v nádeji, že svieži vlhký vzduch z nej zmyje nepríjemný pocit, ktorý v nej konkláve zanechalo. Ale na chodníku narazila na dvoch bežcov, ktorí cestou klebetili. O tom, kto podvádza svojho partnera vo virtuálnom bordeli, kto cestoval do Tasmánie za neslýchanými telesnými modifikáciami, kto sa dal bez rozumného dôvodu omladiť. Marie to pripomenulo malicherné intrigy na konkláve.

Oboch bežcov skosila a okamžite to oľutovala. Nebolo úkopsré odsúdiť ich na smrť pre klebetenie? A neskosila ich čisto. Keby to bola urobila poriadne, nezostalo by tam toľko krvi. V hlave počula Michaelov hlas, ako ju karhá a pobáda ju, aby svoje kosecké zručnosti viac trénovala.

Keď sa vrátila domov, jej mačka Sierra sa jej hneď začala krútiť okolo členkov. Marie zamestnávala na čiastočný úväzok gazdinú – tento jediný výstrelok si dovoľila –, ktorá pri pohľade na Mariino rúcho poľfkvané krvou zalapala po dychu. Vždy zalapala po dychu, každý jeden raz, a vždy sa za to ospravedľňovala. Ale Marie bola vďačná za jej úprimnú reakciu. Následky kosenia by *mali* byť šokujúce. Ak niekedy prestanú byť šokujúce, niečo nie je v poriadku.

„Debora, mohli by ste, prosím, vziať toto rúcho do čistiarne?“ opýtala sa jej Marie. „Povedzte im, že sa nemusia ponáhľať, mám ešte ďalšie dve.“

„Áno, Vaša ctihodnosť.“